ואשם מצורע-ששרתן שלא לשמן פסלין
[1] הואיל ובאו להכשיר ולא הכשירו אבל
[2] המנחות שנקמצו שלא לשמן כשרות אלא
שלא עלו לבעלים [3] לשם חובה חוץ ממנחת
חוטא ומנחת קנאות ואם איתא לרבי נמי חוץ
ממנחת העומר כי קתני באה יחיד באה צבור
לא קתני, כי קתני באה בגלל עצמו באה בגלל
זבח לא קתני, כי קתני הנך שאין קבוע להן
זמן לא קבוע לה זמן לא קתני: [4] אמר מר
וכן אתה אומר באשם נזיר ואשם מצורע
ששרתן שלא לשמן פסלין הואיל ובאו
להכשיר ולא הכשירו אבל [5] כל הקרבנות
[6] ששרתן שלא לשמן כשרין אלא שלא עלו
לבעלים לשם חובה חוץ ממנחת חוטא ואם
איתא לרבי נמי חוץ ממנחת נזיר ואשם מצורע
[7] הואיל ובאו להכשיר ולא הכשירו [8] כיון דאיכא
אשם נזילות ואשם מעילות דלכפרה אתו
[9] לא פסיקא ליה מאי שנא אשם נזיר ואשם
מצורע דבאו להכשיר ולא הכשירו נמי
באו לכפרה ולא כפרה אדי דמיה מצינו שחלק
הכתוב [10] בין מכפרים ובין מכשירין [11] מכפרין
את בהו דאתו לאחר מיתה מכשירין לית
בהו דאתו לאחר מיתה דתנן [12] ראשה
שהביאה [13] ומתה יביאו יורשין עולתה
ומתה [14] לא יביאו יורשין חטאתה
מסקינן לה ר' יהודה בריה דר' שמעון בן פזי
מכשירין נמי מי לית בהו דאתו לאחר מיתה
[15] והתנן המפריש מעות לנדבתו לא נהנין
[16] ולא מועלין מפני שראויין לבא כולן שלמים
[17] מת יצדהו לו מעות: [18] שמומין יפלו לנדבה [19] מפרשין: דמי חטאת יולך לים המלח
לא נהנין ולא מועלין, דמי עולה יביא בהן עולה ומועלין בהן, דמי שלמים יביא
בהן שלמים ונאכלין ליום אחד [20] ואין מעוגין לחם והא עולה ושלמים דנזיר
דמכשירים נינהו, וקא אתו לאחר מיתה: אמר רב פפא הכי קא אמר ר' יוסיה
לא מצינו הכשר קבוע דבא לאחר מיתה. ודנזיר-הכשר שאינו קבוע הוא
דאמר

[1] ר' יהודה אומר אם אינו מתכוון לזרוק דמיו לים המלח אינו חייב לא נהנין ולא מועלין. [2] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [3] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [4] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [5] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [6] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [7] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [8] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [9] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [10] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [11] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [12] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [13] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [14] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [15] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [16] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [17] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [18] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [19] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו. [20] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו.

[1] אבל אם הביא נזיר אשם ואינו מכוון לשם נזיר אינו יוצא ידי חובתו